

Evdn ayrılıp şehre gittigim gün

Barnebokker for Norge

barnebokker.no

Evdn ayrılıp şehre gittigim gün

Skrevet av: Lesley Koyi, Ursula Natula

Illustrert av: Brian Wambi

Oversatt av: Leyla Tekül

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebokker for Norge (barnebokker.no), som tilbyr barnebokker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Navngivelse 4.0 Internasjonal Lisens](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no).

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

✎ Lesley Koyi, Ursula Natula

🔗 Brian Wambi

📄 Leyla Tekül

😊 tyrkisk

|| nivå 3

Köyümdeki küçük otobüs durağı insanlar ve tıklım tıklım dolu otobüslerle dolmuştu. Yerlerde hâlâ yüklenecek bir sürü şey vardı. Muavinler bağırarak otobüslerin gidecekleri yerleri söylüyorlardı.

“Şehre gidiyor! Şehre gidiyor! Batıya gidiyooor!” diye bağırdığını duydum bir muavinin. Binmek istediğim otobüs işte bu otobüstü.

Şehir otobüsü dolu olduğu halde insanlar hala itiş kakış binmeye çalışıyordu. Bazıları bavullarını otobüsün altına yerleştiriyordu. Bir kısmı da eşyalarını otobüsün içindeki raflara koyuyordu.

Dönüş yolu için otobüs hızla doluyordu. Az sonra doğuya doğru hareket edecekti. Şimdi benim için en önemli şey amcamın oturduğu yeri aramaya başlamaktı.

Dokuz saat sonra, bir vurma gürültüsüyle uyandım. Otobüse vurarak köyüme gitmek isteyen yolcuları çağırıyordı. Hemen küçük torbami alıp otobüsten indim.

Yeni yolcular biletlerini kestirip kalabalık otobüste oturacak yer arıyordu. Çocuklu anneler onların uzun yolculuk için rahatça oturmasına çalışıyordu.

Ben pencere kenarında bir yere sıkıştım. Yanımda oturan kişi elindeki yeşil naylon torbayı sımsıkı tutuyordu. Ayaklarında sandalet sırtında eski bir palto vardı ve oldukça sinirli görünüyordu.

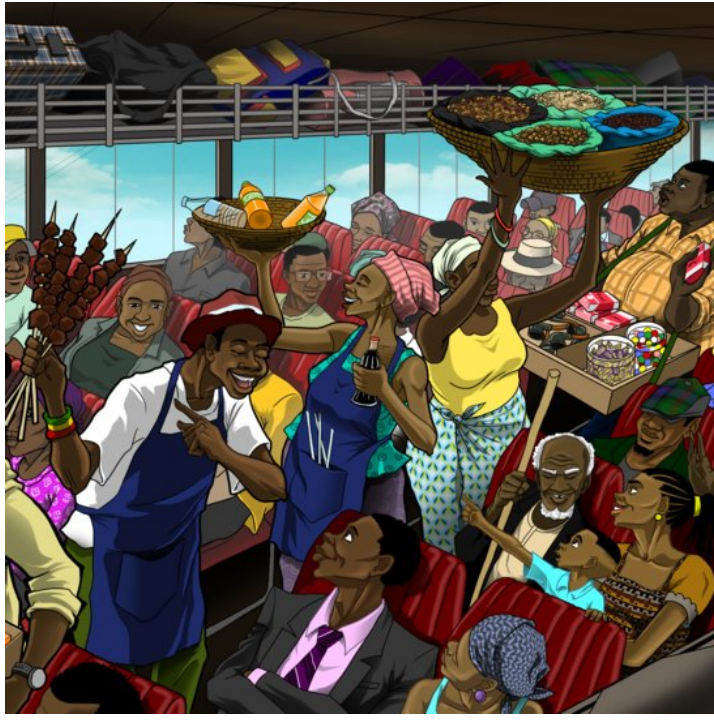
Yol sırasında hep amcamın büyük şehirde oturduğu yerin adını aklımda tutmaya çalıştım. Uykuya dalarken bile onu mırıldanıyordum.

Ama aklım hep köyümdedir. Annem
güvende olacak mıydı? Tavşanlarım yeterli
para getirecek miydi? Kardeşim ektiğim
ağaç tohumlarımı sulamayı hatırlayacak
mıydı?

Camdan dışarı baktım ve doğup
büyüdüğüm köyümden ayrıldığımı iyice
farkına vardım. Büyük şehre gidiyordum.

Otobüsün yüklenme işi bitmiş bütün yolcular yerlerine oturmuştu. Bazı satıcılar mallarını satmak için otobüse girmişlerdi. Her biri ne satıyorsa bağıra bağıra pazarlıyordu. Ettikleri laflar çok komikti.

Yolculuk ilerledikçe otobüsün içi iyice sıcaklaştı. Ben de gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Otobüs duraktan ayrılığında, ben otobüsten dışarı baktım. Bir daha köyümü görebilecek miyim diye düşündüm.

Bir kaç yolcu içecek aldı, diğerleri ufak parası olmayanlar ise sadece onları izliyordu.

Bu işlemler otobüs kalkma işareti olarak korna çalınca kesildi. Muavinler bağırarak satıcıların otobüsten inmesini söylediler.

Satıcılar birbirini ite kaka otobüsten çıktılar. Bir kısmı yolculara para üstü iade etti. Bazıları da son dakikada bir şeyler daha satmaya çalıştılar.